

Bir Hayalim Var

Tarihler 15 Aralık 1886'yı gösteriyordu. Güney Leaf Kasabası olarak bilinen bu küçük yerleşim yerinde her yıl olduğu gibi kar bu yılda kasaba halkına merhamet göstermiyordu. Kızgın tipiden kaçabilmek için insanlar oradan oraya koşuşturuyor bir an önce sıcak yuvalarına dönebilmek için yağ gibi kayganlaşan zeminde bir kaza geçirmemek adına hızlı ama birazda temkinli adımlarla yol alıyordu.

Kasaba küçük olmasına karşın yöre halkı yabancı ziyaretçilere pek alışıkta. Kasabanın yabancıları çeken bir özelliği kelebek türü bakımından oldukça zengin olması idi. Neredeyse her yıl düzinelerce araştırmacı bu kasabayı ziyaret eder kelebekler hakkında araştırma yapıları.

Kasabanın tek moteli olan Motel Leaf bu zamana kadar ki en garip müşterisini ağırlamak üzereydi. Üç katlı olan bu motelin her tarafı kalas ve kütüklerden yararlanılarak inşa edilmişti. Küçük olmasına karşın o kadar güzel bir görüntüsü vardı ki yaydığı enerji insanı geçmişe götürüyor beton yığınları arasında sıkışan hayalleri ve düşünceleri bir kelebek gibi özgür uçuşu için teşvik ediyordu adeta. Motelin tamamen odunlardan yararlanılarak yapılması yakıt masrafını da en aza indirgiyordu. Azıcık kömür ile tüm motel sıcacık oluyor insana yaz havası yaşattırıyordu. Birkaç defa yanma tehlikesi de atlatmamış değildi bu yaşlı motel.

Motelin iki kuşaktır sahipliğini sürdüren yaşlı Charles Tom çaydanlığın buhar treni gibi ötmesi ile irkilerek tatlı uykusundan homurdanarak uyanıverdi. Yaşlı elleri ile gözlerini az ovuşturduktan sonra kendi deyimi ile resepsiyon adını verdiği küçük bölmesinden çıkararak çayları doldurmaya koyuldu. Burası motelin en alt katı idi. Birkaç masa ve sandalye vardı. Müşteri olsa da olmasa da yaşlı Tom çayı sobanın üstünden eksik etmezdi.

“Mia! Hey Mia!”

“Efendim?”

“Çay istiyor musun?”

“Hayır. Sende az iç şu zıkkımı. Sonra sabaha kadar tuvaletlere gidip duruyorsun!”

“Bir çayım var be kadın! Bir karışmadığın o vardı ona da karış. Aman eksik kaldın.”

Bu yaşlı çiftin birbirleri ile tatlı tatlı atışmasından başka yapacakları bir şeyleri yoktu. 40 yıllık evlilikleri boyunca hep bir çocuk sahibi olmanın hayallerini kurmuş ama tanrı bir türlü onların dualarına cevap vermemişti.

Yaşlı Tom kendisine bir bardak çay koyar koymaz günlük şekerlemesini yaptığı bölmesine girmek için sobadan uzaklaştığında arkasında derin ve soğuk bir acı hissetti. Kapıdan giren kızgın tipinin acımasız buz gibi silahı yaşlı Tom'un en zayıf yerine beline nişan almıştı. Motel'in gıcırdayarak açılan kapısı tuhaf bir o kadar da ürkütücü, garip adamın gelişini haber vermişti. Yaşlı Tom gözlerini kısarak;

“Buyurun?” Dedi.

“Merhabalar. Odanız var mı?”

“Odadan bol hiçbir şeyim yok efendim. ”

“En üst kat boş mu acaba?”

“Tabi ki de. Yalnız orası biraz tuzludur.”

“Sorun değil. Tutuyorum.” Dedi yabancı. Ardından pardösüsünün iç cebinden çıkardığı bir deste para ile ödemesini gerçekleştirdi.

“Üstü kalsın.”

“Teşek... Teşekkürler efendim.” Demekle yetindi Yaşlı Tom. Ardından odanın anahtarını gizemli yabancıya uzattı.

“Buyurun odanızı göstereyim.”

“Gerek yok. Kendim bulurum.” Dedi yabancı. Konuşma tonunda ne sert bir hali vardı nede alaycı bir tavrı. Buz gibiydi adeta. Mimikleri sanki doğuştan alınmıştı elinden. Konuşurken ağzı oynamasa görenler heykel sanırdı. Uzun boylu iri yapılı bu adam yaşına göre bayağı iyi görünüyordu. Giyimi kuşamı pek hoştu. Taktığı siyah gözlükleri onu bir devlet ajanı gibi gösteriyordu. Uzun siyah saçları, geniş omuzları, sert yüz yapısı ile hem yakışıklı hem de diğer erkekler için bulaşılmaması gereken bir tip olarak algılanmasına kolayca sebep olabilirdi. Aynı şekilde yaşlı Tom’da biraz ürkmemiş değildi hani.

Ertesi sabah kasabada yaşam normale dönmüş sokaklar kasabanın çocukları ile dolup taşmıştı. Dünkü o korkunç tipiden geriye sadece beyaz pamuk tarlaları kalmıştı. Kar, en çokta çocuklara yarıyordu. Her yıl olduğu gibi yine kasabanın her tarafına kardan adamlar yapılmıştı. Bu durumdan şüphesiz en mustarip olanı ise Manav Pope idi. Kardan adamların havuçtan burnunu tamamlamak isteyen çocuklar dışarıda ki manav tezgâhlarında bir tane havuç bırakmamıştı.

“Şimdi polisi arıyorum. Hırsızlıktan en az 10 yıl hapisanede yatacaksınız sizi veletler! Hadi yine çalın bakalım.” Dedi Manav Pope. Elinde tuttuğu telefonu kulağına götürerek; “Bakın şimdi arıyorum polisi!” Diye de ekledi. Naraları, çocukları korkutmuyor aksine kahkahalara boğuyordu.

Kahkahalarla gülen bir grup çocuk daha vardı motelin hemen yanı başında. Franky adında ki çocuk saçlarını duvar boyası ile mora boyamış çevresindekilere ne kadar süper birisi olduğunu göstermeye çabalıyordu.

“Dün gece ormanda bir peri yakaladım. Ve sihirli değneği ile saçlarımı mora döndürdü. Onu 3 saniye içerisinde bırakmazsam tüm bedenimi mor yapacağını söyledi.” Başını her iki yana yavaşça sallayarak... “Füff, ucuz atlattım çocuklar.” Diye de ekledi.

“Olmayan kollarınla mı yakaladın Franky?” Dedi çocuklardan birisi. Bu cümle ile kalabalık grup tekrardan kâhyaya boğulmuştu.

“Sen kendi koca burnuna bak! Kokuşmuş ayak!” Diye sert bir karşılık verdi Franky. Oradan bir başkası;

“Bence ayaklarıyla yakalamıştır. Hahaha”

“Hayır, bence bu periyi değil peri bunu yakalamıştır. Hahaha.” Bu kasabada her çocuğun bir lakabı

vardı. Franky'inin ki ise "Hayalci" idi. Bu lakabı haklı ününe borçluydu.

Motelin en alt katında oturan gizemli misafir yemeğini afiyetle midesine indirmekle meşguldü. Yanından geçen ihtiyar Tom'a;

"İhtiyar! Bu dışarıda ki gürültüde nedir?" Diye sordu.

"Kasabanın çocukları efendim. Sanırım Franky yine bir çılgınlık yapmış gururla onu anlatıyor. Diğer çocukların hatta tüm kasabanın neşe kaynağıdır kendisi." Dedi.

"Hım, ne gibi çılgınlıklar yapıyor? Merak ettim doğrusu."

"Haha, saymakla bitmez ki. Bir gün saçını yeşile, mora, beyaza boyar. Diğer gün ağzı yüzü yara bere içinde gelir. Güya kasabayı 500 kişilik haydutlardan kurtarmış kendisi. Bir keresinde de boynuna koca bir balık asıp bütün gün boyunca çıkarmadı ben yakaladım diyerek. Nereden bulduysa artık. Doğal olarak bir hafta boyunca kimse yanına yaklaşamadı tabi. Hahaha. Hayalci Franky diyorlar ona. En büyük hayali ise bir yazar olmak ama..."

İhtiyarın Franky'yi anlatırken gözlerinde ki mutluluk ışıltısı pek az kişide görülürdü. Bu yaşlı çiftin çocukları artık Franky idi. Onu kendi öz evlatları gibi bağırlarına basmışlardı.

"Kendisi birazdan buraya gelir. Her gün yemeğini bizim hanım hazır eder. Belki tanışsınız. Eminim onu sizde çok seveceksiniz." Dedi Tom.

"Çocuklardan birisi olmayan kolları ile ilgili bir şey söyledi. Nedir Franky'nin durumu?"

"Ah." Diyerek derin bir iç çekti koca Tom.

"O kötü kazadan sonra yavrucağın hayatı karardı. 5 yıl önce ailesi ile birlikte tatile çıkarken bir trafik kazası geçirdiler. Anne ve babası ucuz atlatmıştı ama Franky'nin durumu iyi değildi. Arabada saatlerce sıkışıp kalmıştı. Söylediklerine göre her iki kolu da kangren olmuş. Neticede onları kesmek zorunda kalmışlar. Zavallı babası ise hep kendisini suçladı. Yaşadıkları acıyı tahmin bile edemem." Dedi Tom. Ardından dolan gözlerini tek eli ile siliverdi.

"Neyse benim içeride az işim var. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenirsiniz." Dedi ve gözden kayboldu koca çınar.

Motelin o rahatsız edici kapı gıcirtısı yine "Ben buradayım." Diyordu. İçeri giren mor saçlı, çatık kaşlı, yüzünden bir şeylere fena halde kızmış olduğu belli olan 12 yaşında bir çocuk girdi. Kapının sağ çaprazında en köşede oturan gizemli adam Franky'nin dikkatini çekmişti. İçeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmadı.

"Hey! Tom Amca burada mısın? Hey! Tom Amca ben geldim."

"Buradayım burada. Aç mısın?"

"He mide nasıl! Oo et mi var? Et mi?"

"Haha evet evet. Burnunda ne kadar keskinmiş."

"Mia teyze süpersin. Bir annemin birde senin yemeklerinin üstüne tanımıyorum." Dedi Franky. İçeriden gelen ses;

“Teşekkürler yavrucuğum benim. Gel de bunu nankör Tom amcana anlat.”

Charles Tom;

“Mia! Asıl sen nankörsün. 40 yıldır sana katlanan bir adama nasıl nankör dersin?”

“40 yıldır sen mi bana yoksa ben mi sana katlanıyorum?”

“Tabi ki de ben katlanıyorum.”

“Fazla konuşma hadi al götür Franky’nin yemeğini. Çocuk daha fazla aç beklemesin.”

Yaşlı Tom elinde bir tabak kızarmış biftekle çıka geldi. Franky’nin yanına oturup yemeğini ona yedirmeye başladı. Franky’nin gözleri normalde yemekten başka bir şey görmemesi gerekirken nedense tam karşısında oturan o garip adamı dikizliyordu. Franky ağzına koca bir parça et aldıktan sonra;

“Tom Amca o kim?”

“Hıı?”

“O kim?”

“Hakim mi?”

Franky ağzını o kadar doldurmuştu ki derdini yaşlı Tom’a bir türlü anlatamıyordu. Koca Çınar’ın her anlamadığı kelimedede küçük Franky kaşlarını çatıyor yüzü kızgın bir hal alıyordu. Bu durum Franky’yi çok şirin bir duruma sokuyordu. En sonunda;

“O kim diye soruyorum. Bilerek mi yapıyorsun Tom Amca?” Diye bağırıverdi. Köşede oturan ve hiç hareket etmeyen gizemli yabancı kafasını Franky’ye doğru çevirdi. Franky sesinin biraz fazla çıktığının farkına varıp koca Tom’un arkasına doğru saklandı.

“Hiş! sessiz ol.”

“Kim o?”

“Bende bilmiyorum. Ama önemli birisi galiba?”

“Hı. Bir ajan mı?”

“Sanırım. Ama bir ajanın burada ne işi var aklım almıyor?”

“Belki de benim için gelmiştir. Biliyorsun 500 tane haydudu yendim.”

Koca Tom Franky’nin kafasına bir tane patlattı.

“Aptal senin için niye gelsin?”

“Tom Amca!”

Gizemli adam yerinden kalkıp odasına doğru yürümeye koyuldu. Yukarı çıkan merdivenlerde duraksayıp Franky’ye doğru döndü.

“Ajan değil. Bir yazarım.” Dedi ve merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kayboldu. Bir yazar? Franky bu cümleyi duyduğunda gözleri şeytan görmüş gibi yerlerinden fırlayacaktı adeta.

“Bir yazar? Bir yazar mı?” Diye kekelemeye başladı. Franky ilk defa bir yazar görüyordu. En büyük hayali bir yazar olabilmektir. Şimdi ise canlı kanlı bir yazarı dünya gözü ile görebilmişti. Ne büyük bir mutluluktur. Ne büyük bir şans, ne büyük bir onur, ne büyük bir heyecandı. Tüm bu duygular göğsünü parçalarcasına dışarı fırlayacaktı adeta. Dışarıda ise kızılca kıyamet kopmuştu. Birden alevlenen bu bağırış çağırışlar Franky’nin merakını perçinlemişti. Yemeğini yarıda bırakıp motelden hızlıca dışarı çıktı. Gördüğü manzara karşısında şaşkınlığı, heyecanı, hayranlığı bin kat daha artmıştı. Tüm kasaba ayaklanmış oradan oraya koşuşturuyordu.

Kasabada;

“Kasabaya 3 ustadan birisi gelmiş!”

“Hey Jack duydun mu? Kasabamıza dünyanın en büyük yazarlarından birisi gelmiş.”

“Ne? Sen ciddi misin? Efsanevi 3 ustadan birisi bu kasabada mı?” Şeklinde ki cümleler oradan oraya savruluyordu. Gerçekten de dünyanın en büyük kalemleri olarak nitelendirilen, lakapları “Efsanevi 3’lü, 3 Büyük usta, Altın Kalemler” şeklinde dilden dile, diyardan diyara yayılan efsanelerden birisi bu kasabadaydı ve Franky onu görmüştü. Yaklaşık 15 dakika boyunca Franky Motel’in kapısı önünde hareketsiz durdu. Hem büyük bir sevinç, şaşkınlık yaşıyor hem de büyük bir üzüntü ve ıstırap. Onu tek anlayabilen kişi şüphesiz yaşlı Tom idi. Franky’nin yanına gelip elini omuzuna koydu.

“Bunca zamanlık hayatımda senin kadar şanslı bir çocuk görmedim Franky.” Dedi.

“Ben... Ben hiçbir zaman bir yazar olamayacağım öyle değil mi Tom Amca?” Diye sordu Franky. Başını öne eğmişti. Sesinden dokunsan ağlayacak kıvama geldiği anlaşılıyordu.

“Saçmalama! Neden bir yazar olamayasın? Eğer istersen başarabilirsin.”

“Saçmalamayı kes! Ben artık bir çocuk değilim. Kollarım olmadan nasıl yazar olabilirim söyler misin? Kalem nasıl tutacağım? Yüzlerce kelimeyi nasıl yazacağım?”

“Franky...”

“Özür dilerim. Bağırarak istemedim Tom Amca.”

“Geç oldu. Hava kararmadan evine git hadi. Ve üzülme seni aptal! Beni de üzüyorsun. Kalbime mi indireceksin be çocuk. Üzüntüye gelemiyorum ben!”

Bayan Sophia her zaman ki gibi pencereden Franky’nin yolunu gözlüyordu. Bu duruma alıştı aslında. Ana yüreği, her ne kadar alışkın olsa da merak etmeden duramıyordu. Franky’yi görünce yüreğine serin bir su serpilmiş gibi rahatlardı. Rahatladı rahatlamasına ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı. Franky başı öne eğik, yavaş adımlarla geliyordu. Canının bir şeylere sıkıldığı her halinden belliydi. Bayan Sophia kasabada ki çocukların onunla her zaman olduğu gibi yine dalga geçtiğini düşündü. Ona yardım etmeyi çok istiyordu. Buradan taşınmayı bile çoğu kez düşündü ama gideceği yerde ki çocukların Franky’yi rahat bırakacağını bir garantisi yoktu. Hem Franky buradan gitmeyi istemezdi. Her ne kadar dalga konusu da olsa bu kasabayı ve içindekileri

seviyordu. Tom Amca'yı, Mia teyzeyi, Çılgın Popi'yi, Kokuşmuş Ayağı nasıl bırakabilirdi ki?

“Hoş geldin oğlum. Açsan yemek hazır.”

“Mia teyzede yedim ben.”

“O zaman gel de üstünü değiştirelim. Yine kir pas içinde kalmışsın. Şu saçlarına bak? Nereden buldun bu boyayı da kafanı soktun allasen?”

“Çöpe atmışlardı oradan aldım.”

“Hı, bir çöpçülüğün kalmıştı zaten. Aferin oğlum.”

“Öyle deme bu gün 500 tane haydudu yendim ya ne haber?”

“Sen bu sıskalıkla değil 500 haydut bir tane sıçan bile yenemezsin. Az yede güçlen güçlen!”

Anne ile oğul arasında ki tatlı sohbeti kapı zili sonlandırmıştı. Bayan Sophia kapıyı açıp Bay Arthur'u içeri buyur etti.

“Franky geldi mi?”

“Evet, 5 dakika oldu geleli.”

“Franky!”

“Efendim?”

“Bil bakalım kasabaya kim gelmiş?”

“Efsane 3'lüden Joseph Aoki.”

“Oo, tahmin ettiğim gibi öğrenmişsin hemen.”

Bayan Sophia endişeli gözlerle Bay Arthur'a bakıyordu. Bu gelişme iyi mi olmuştu yoksa kötümü bilemiyordu. Biricik oğlu kendisini bildi bileli yazar olmak istiyordu ancak tanrı ona kötü bir şaka yapmış bir yazarın en çok ihtiyacı duyduğu şeyi kollarını ondan alıvermişti. Bay Arthur ise oğlunun hayallerini kendisinin yıktığını düşünüyor kendisini suçlamaktan alı koyamıyordu. O lanetli günde arabayı biraz daha yavaş kullansaydı belki de o kazayı hiç yapmayacak oğlunun hayallerini yok etmeyecekti. Şüphesiz en zor durumu Bayan Sophia yaşıyordu. Oğlunun diğer çocuklar tarafından dışlanmasını, ona bir canavar gözü ile bakılmasını, onunla alay edilip dalga geçilmesini, her sokağa çıktığında ona acıyan, küçümseyen gözler ile bakılmasını sindiremiyordu. Acılarını daima içinde yaşayan içine atan Bayan Sophia geçen 5 yılda 15 yaş yaşlanmıştı adeta. Aynı durum Bay Arthur içinde geçerliydi. Kendisini o kadar çok suçluyordu ki oğlunun yüzüne doğru dürüst bakamıyordu bile. Kendisini nasıl affettirebileceğini düşünmekten saçları ağarmıştı.

Franky bu gün yaşadıklarını unutamıyor gözüne bir damla uygu girmiyordu. Ne yapmalıydı? Elinde olsa ondan ders isterdi ama nasıl yazacaktı ki? Kolları olmayan bir insan nasıl kalem tutabilirdi ki? Ah, bir yazabilseydi çevresinde ki herkes ona saygı duyardı. Bu gün nasılda tüm kasaba kıyamet günü gelmiş gibi oradan oraya koşuşturup Efsane 3'lüden Joseph Aoki'nin kasabalarına gelmesini ballandıra ballandıra birbirlerine anlatıyordu? Ülkenin başbakanı bile bu kadar sevilmekten o ustalar nasılda seviliyordu? Onlar gibi olmayı kim bilir ne kadar çok isterdi.

Ertesi gün Franky her zaman ki saatinde Mia teyzenin nefis yemeklerinden tatmak için motelde ki yerini almıştı. Bir umutla hem yemeği bekliyor hem de Joseph Aoki'yi bir kez daha görmeyi. Onu görmek isteyen tek kendisi değildi elbet. Tüm kasaba halkı motele akın etmişti. Yaşlı Tom kendi özel bölmesine geçip eli ile masanın üstünde duran zile birkaç defa vurdu.

“Hey! Hey! Millet!”

Zingg!! Zingg!! Zingg!!

“Hey! Dinleyin. Efsane Ustalardan Joseph Aoki dün buradaydı. Ancak bu sabah erkenden ayrıldı. Lütfen kalabalık etmeyin. Herkes işine gücüne dönsün.” Dedi yaşlı adam. Tom'un bu seslenişi tüm kasabayı yasa boğmuştu. Kasaba halkı söylene söylene moteli teker teker terk etti. Halkla birlikte Franky'nin de hayalleri suya düşmüştü derken yaşlı Tom Franky'ye bir göz kırptı. Bunun anlamı yoksa? Evet, Joseph Aoki hala bu motelde odasındaydı. Neticede motel yine eski haline döndü.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri Franky'nin kalp ritmini her defasında değiştirmeyi başarıyordu. O çılgın, 500 haydudu yenen çocuk gitmiş yerine merdivenlerden inen kişiye bakmaya bile cesaret edemeyen bambaşka birisi gelmişti. Aoki her zaman olduğu gibi eski yerine kuruldu. Yaşlı Tom ise elinde tepsi ile üstada yemeğini götürdü. Franky ise göz ucu ile Aoki'yi süzüyordu. Yemeğinin son lokmalarını da büyük bir afiyetle mideye indiren Aoki;

“Ah, buranın yemekleri gerçekten harika özelliklerde yeni hikâyemi yazmaya başlamadan önce çok iyi gidiyor doğrusu.” Dedi Aoki. Franky önünde duran meyve suyundan pipetle hem içiyor hem de Aoki'yi izliyordu.

“Hım, hikâyemi burada mı yazsam acaba? Ama kasaba halkının bana pek rahat vereceğini sanmıyorum.” Aoki'nin bu imalı konuşmaları Franky'nin sinirine dokunuyordu. Franky bu altta kalır mı?

“Hikayemi burada mı yazsam acaba? Bıdı bıdı bıdı...” Diyerek üstada kafa tutuyor onun taklidini yapıyordu.

“Oo, sen şu 500 haydudu yenen çocuk değil misin?” Dedi Aoki ayak ayak üstüne atarak.

“Evet oyum. Ne olmuş?”

“Hiç.”

“İyi.”

“Mia hanım yemekleriniz gerçekten bir harika. Bana yazmak için güç veriyor.” Dedi Aoki. İçeriden gelen ses Franky'yi çileden çıkartmaya yeterde artardı bile.

“Beğendiğinize sevindim Sayın Aoki. Sonuçta önemli bir yazarsınız. İyi beslenmeniz gerekiyor.” Diyerek cevap verdi Mia Teyze.

“Mia Teyze!”

“Efendim tatlım?”

“Ben senin tatlın değilim. Onumu tutuyorsun beni mi?”

“Tabi ki de seni tutuyorum tatlım. Sende bir gün iyi bir yazar olacaksın.” Dedi. Aoki, Mia teyzenin bu lafını duyar duymaz kahkahayı bastı.

“Çok mu komik 4 göz?”

“Haha, sen ve yazarlık ha? Oldukça ilginç.”

“İlginç olan nedir? Senden daha iyi bir yazarım ben! Yazdıklarım her gün gazetede çıkıyor.”

“Eminim çıkıyordur ufaklık.”

“Tom Amca sende bir şeyler söylesene?”

Yaşlı Tom iki elini de havaya kaldırıp;

“Ben açıkçası iki büyük yazarın arasına girmeyi pek istemem. Sonuçta birisinin yazıları gazete yayınlanan büyük, genç bir yetenek, diğeri ise efsane olmuş bir üstat. Bana laf düşmez.”

“Mia Teyze!”

“Tom Amcana ilk defa katılıyorum tatlım.”

Aoki yerinden kalkıp küçük Franky’ye doğru yürüdü. İyice yaklaştıktan sonra eğilerek;

“Bir yazar olduğunu mu iddia ediyorsun?”

“Evet!”

“Sana inanmıyorum. Sen bir yazar değilsin olamazsın da bunu sende biliyorsun evlat. Kasabadan bir hafta sonra ayrılıp rüya okuluna geri döneceğim. Doğrusu kendime bir çırak arıyordum. Eğer bu süre zarfında beni bir yazarın ruhuna sahip olduğuna ikna edebilirsen sende yanımda götürürüm.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok benim. Kasabada ki herkes benim ne kadar iyi bir yazar olduğumu bilir. Kime istersen sor.”

“Kasabada ki herkes seni işe yaramazın teki olarak görüyor küçük. Bir haftan var. Üstünde ki bu laneti kaldırmak için işte sana bir fırsat.”

“İşe yaramaz olan sensin!” Diyerek bağırdı Franky ardından koca kapıyı tekmeleyerek hızlıca moteli terk etti. Yaşlı Tom biraz sinirli birazda isyankâr bir üslupla;

“Sen ne yaptığını sanıyorsun be adam?” Diye çıkıştı. Aoki doğrularak iç cebinden bir zarf çıkarıp Tom’a uzattı.

“Buraya Bay Arthur’un ricası üzerine geldim.”

“Bay Arthur mu?”

“Evet, Franky’ye hayatı boyunca acıdınız. Ona destek olmak yerine istemeden de olsa yük oldunuz. O çocuğun sevgiye değil eşitliğe, adillığe ihtiyacı var. Geri gelecek. Çünkü hayatında ilk defa ona acımayan birisini buldu.”

“Franky’yi iyi tanırım. İnadını tuttu mu tutar. Biraz sert olmadı mı?”

“Eğer tekniklerimi sorgulayacaksanız ilk önce Bay Arthur ile konuşun Bay Tom.” Dedi Aoki. Koca çınar tek kelime etmeden elinde tuttuğu zarfa bakıyordu.

“Demek sizi Bay Arthur çağırdı. Demek Franky’nin hayallerini gerçekleştirmek için buradasınız? Onun için mi ona bu kadar sert davrandınız?”

“Dedim ya o çocuk her şeyi anlayabilecek yaşta. Herkesin ona acıyan gözlerle bakıp, yardım etmek istediğini biliyor. Eğer ona doğrudan yardım etmek isteseydim kendisine acıdığımı düşünecek ve kabul etmeyecekti. Bu artık ikimizin arasında bir problem onun iyiliği için hiçbir şeyi belli etmeyin lütfen.” Dedi.

“Peki. Bağışlayın beni durumun bu olduğunu bilmiyordum.”

Franky kasabanın etrafını hayatından bezmiş bir şekilde dolaşiyor kimseyle konuşmayı ona selam verenlere dahi karşılık vermiyordu. Gezintisi sırasında duyduğu konuşmalar onun acısını daha da perçinliyordu.

“Sen ciddi misin?”

“Evet evet. İlk fırıncı Martin görmüş onu giydiği sarı desenli pardösüsünden tanımış. Motel’in dışında öylece duruyormuş.”

“Ah keşke bende görebilseydim.”

“Bu kasabada ne işi olduğunu anlayamıyorum.”

“Belki kelebekler için gelmiştir. Bilirsin işte ilham almak için.”

“Aptal! Kış mevsimindeyiz.”

Tüm bu konuşmalar Joseph Aoki hakkındaydı. Franky ister istemez babasının ona anlattığı hikâyeleri düşünüp duruyordu.

“Baba! Baba!”

“Efendim oğlum?”

“Bir daha anlatır mısın? Lütfen.”

“Geç oldu Franky. Hem baban yorgun biraz yarın anlatırım.”

“Ya baba! Çok kötüsün. Son bu lütfen.”

“Arthur bir kere daha anlat çenesi kapansın. Bütün gece uyumayacak yoksa.”

“Evet, annemin dediği gibi anlatmazsan uyumayacağım.”

“Peki peki. Ama söz ver. Yarın erkenden yola çıkmamız gerek. Yatıp uyuyacaksın.”

“Tamam, söz veriyorum. Anlat hadi.”

“Hikâyemiz bir adada geçiyor. Bu adada yaşayan insanlar koca bir canavarın saldırısına uğramışlar. Canavar, her gün adadaki insanlardan bir tanesini alıp afiyetle mideye indirirmiş. İnsanlar bunun

böyle devam edemeyeceğini en sonunda sıranın kendilerine de geleceğini çok iyi biliyorlarmış. Ama kimsenin de o koca canavarın karşısına çıkacak cesareti ve gücü yokmuş. Bir gün adadaki kadınlardan birisi 3 çocuğa hamile kalmış. Uzun bir süre canavardan saklanmak için ormanın derinliklerinde yaşayıp çocuklarını bir mağaranın içinde dünyaya getirmiş. Ama canavar...”

Franky babasının sözünü keserek;

“Canavar en çokta çocukları severmiş ve kokularını almış. Öyle değil mi baba?” Dedi.

“Hey, madem hikâyeyi biliyorsun ne diye anlattırıyorsun?”

“Tamam tamam.”

“Nerede kalmıştık? He, evet 3 tane çocuk dünyaya gelmiş 3’ü de ermekmiş ve canavar hemen kokularını alıp mağarayı yerle bir edip çocukları tek hamlede midesine indirivermiş. Bunun üzerine zavallı anne per perişan olup koca canavara lanetler yağdırmış. Ve aniden bir gök gürlemesiyle hava birden bire kara bulutlar ile kaplanmış. Şimşekler çakmış, fırtınalar kopmuş. Canavarın midesin de ki 3 çocuk canavarın karnını yarıp dışarı çıkmışlar. Ama görünüşleri farklıymış. Çünkü canavarın midesinde 3 adet sihirli kalem bulmuşlar. Çocuklar yeni doğmuş olmalarına rağmen 20 yaşlarında gözüküyorlarmış. Canavar en sonunda bu 3 çocuğa yenilmiş ve adayı terk etmiş. Canavarın midesinde buldukları sihirli kalemler sayesinde bu üç çocuk çok büyük birer yazar olmuşlar. Ve adaya da Rüya Okulunu kurmuşlar. O günden bu güne kadar herkes onları Efsanevi 3 Usta olarak çağırır olmuş.”

“Oo süper! Beni de Rüya Okuluna götüreceksin değil mi baba?”

“Haha, tabi ki de götüreceğim. Ama biraz daha büyümen lazım ve sen böyle uyumamaya devam edersen hep fare kadar kalacaksın. Hadi odana bakim.”

“Tamam. İyi geceler anne, iyi geceler baba.”

“Ona böyle tuhaf hikâyeleri niye anlatıyorsun Arthur?” Dedi Bayan Sophia.

“Bilmiyorum Sophia. Umarım oda bir gün büyük işler başarır.”

“Bir canavara çatmasında.”

“Haha. Ama onun üç ustadan birisinden eğitim almasını çok isterdim.”

“Gerçekten onlara bu kadar saygı mı duyuluyor? Şu açtıkları Rüya Okulu mudur nedir nasıl bir yer?”

“Canavar kısmı hariç diğer anlattıklarım gerçek aslında. Onlar gerçekten şaşılası derecede yetenekli kişiler. Açtıkları okul tek bir adanın üzerine kurulmuş. Orada isteyen istediği derse girebiliyor, istediği alanda kendisini eğitebiliyor. Kim bilir zamanı gelince onu oraya göndeririz.”

“Ben onu ne idiği belirsin bir adaya gönderemem kimse kusura bakmasın. Burada ki okulların suyu mu çıktı?”

“Haha. Sanki onu zapt edebilecekmışsin gibi konuşuyorsun Sophia.”

Hava kararmış beyaz örtünün yerini siyah perdeler almıştı. Her zaman olduğu gibi gökyüzünün

çarşafını birileri yeniden değiştirmişti. Franky ise evine giden patika yolda önüne kattığı taşı tekmeleyerek ilerliyordu. Bayan Sophia her zaman ki yerinde Franky'nin yolunu gözlüyordu. Franky menzile girdiğinde Bayan Sophia' da bulunduğu cephesini yani pencereyi terk etti.

Yaşlı Tom gözlerini fal taşı gibi açmış önünde duran kâğıt parçasına hayretler içerisinde bakıyordu. Mektup da yazılanlar Tom'u büyük hayretler içerisinde bırakmıştı.

“Kadim dostlarıma,

Pek değerli arkadaşlarım, dostlarım ve can yoldaşlarım. Sizi en içten dileklerle selamlar hal ve hatırlarınızı teker teker sorarım. Hissediyorum ki bana, uzun süredir tek bir cümle dahi yazamadığım için kırgınsınız. Beni affetmeniz dileği ile bu mektubu kaleme alıyorum. Sizlerin sayesinde hem sıkı arkadaşlıklar edindim hem de okul sayesinde iyi bir doktor olabildim. Bu yönden sizlere ne kadar çok teşekkür etsem azdır.

Hepinizin bildiği gibi arkadaşlığımız okul yıllarından da öteye dayanmakta. Pek değerli eşim Sophia ile dünya evine girdiğimde ilk mutluluğumu sizlerle paylaşmış aynı şekilde biricik değerli oğlum Franky dünyaya geldiğinde de yine bu eşsiz mutluluğuma sizleri de ortak etmişim.

Lakin kara bulutlar peşimi bir türlü bırakmadı. Nereye gidersem gideyim. Nereye kaçarsam kaçayım saklandığım yerde beni buldular. Kader denen bu kötü talih şimdi oğlumun peşinde. O kara günde oğlumun hayalleri bir çırpıda gidiverdi. Bunun için kendimi ne kadar suçladığımı tahmin bile edemezsiniz. Franky'yi bildim bileli bir yazar olmak istiyor. Her akşam sizin hikâyelerinizi dinlemeden yatağa girmiyor. Zamanı gelince onu da sizler gibi büyük ustalar olabilmesi için Rüya Okuluna göndermeyi düşünüyordum. Ama kolları olmayan bir çocuk nasıl iyi bir yazar olabilecekti ki? Keşke sadece kollarını kaybetseydi. Bir insanı bu hastalıklı dünyaya bağlayan en güzel şeyini de kaybetti. Hayallerini.

Benim biricik, dünya güzeli oğlum çevresi, arkadaşları tarafından artık bir canavar olarak görölmeye başlandı. Her gece odasında ağlamalarını duymaktan daha büyük acı verici bir şey var mı bu dünyada? Ne yapacağımı bilemez haldeyim. Lütfen, size yalvarıyorum. Onun çalınan hayallerini geri almanın bir yolunu bulun. Hiç olmazsa bunca yıllık arkadaşlığımız hatırına bunu yapın.

Sayın Joseph Aoki, sizin oğlumun durumunu anlayacak en iyi kişi olduğunuzu düşünüyorum. Diğer ustalarda eminim benimle hem fikirdir. Sizden gelecek cevabı dört gözle beklemekteyim. Sevgilerimle...

Arthur Pall.”

Koskoca üç gün geçmişti ancak motele ne gelen vardı nede giden. Yaşlı Tom, Franky'nin geleceğinden hala emin değildi. Aoki ise hiç aşağı inmemiş odasında Franky'nin gelmesini bekliyordu. Ona tanıdığı bir haftalık sürenin üç günü dolmuştu. Sonraki birkaç günde gelen kimse olmadı. Umutsuz bekleyiş motelde devam ediyordu. Bir haftalık sürenin bitimine bir gün kala motelin kapısı gıcırdayarak açıldı. Gelen Franky idi. Tom Franky'yi gördüğüne o kadar çok sevindi ki oturduğu yerden bir hışım ile fırladı.

“Franky! Neredeydin? Neden gelmedin? Mia teyzen az kalsın küsecekti sana. Benim yemeklerimi artık beğenmiyor diye.” Dedi.

“Hastaydım biraz Tom Amca.”

“Hasta mı? Ne oldu? Neren hasta? Dön bakayım bir.” Diyerek Franky’yi evire çevire kontrol ediyordu yaşlı Tom.

“Tom Amca başım dönüyor.”

“Tamam tamam iyileştğine göre sorun yok. Açsın değil mi? Bende ki de sorumu? Tabi açsın biraz bekle hemen yiyecek bir şeyler getiriyorum.”

“Tom amca, o hala burada mı?”

“Evet.”

“Ben yukarı çıkıyorum aç değilim.” Diyerek koşar adımlarla yukarı doğru fırladı Franky. Tom ise her şeyin yolunda gitmesi için dua etti. Franky kapının aralıklı olduğunu görünce içeri girmeden göz ucu ile içeriyi dikizlemeye başladı. Oda da o kadar çok kâğıt parçası ve dosya vardı ki hiçbir şeyi tam anlamıyla seçemiyordu. Kapıyı biraz daha araladıktan sonra hayretler içerisine düştü. Joseph Aoki’nin oturduğu sandalye hariç her yer kâğıt parçalarıyla doluydu. Üstelik Aoki çok hızlı bir şekilde bir şeyler karalıyordu. Öylesine hızlı yazıyordu ki elini takip edebilmek neredeyse imkânsızdı.

“Demek geldin.” Dedi Aoki. Franky kendisini nasıl fark ettiğini bir türlü anlayamadı.

“Orada duracağına içeri gel.” Dedi tekrardan Aoki. Franky kapıyı tamamen açıp içeri doğru girdi etrafına bakınıp oturacak bir yer aradı ama nafiye yatağın üstünde bile tomarla kâğıt desteleri vardı. En son bulunduğu yere çöktü.

“Bunlar ne?”

“Hikâyelerim.”

“Oo! Hepsini burada mı yazdın yoksa?”

“Evet. Neden bu kadar şaşırдың?”

“Demek babam haklıymış. Senin dünyada ki en hızlı yazar olduğunu söylerdi hep. Hatta bir ayda üç roman birden yazarak rekor kırmışsın.”

“İnsanlar bir çok şeyi abartmayı sever ufaklık.” Dedi ve başını Franky’ye doğru çevirip

“Buraya geldiğine göre bir şeyler karalamışsındır umarım?” Diye sordu. Franky’nin en çok korktuğu şey başına gelmişti. Buraya gelirken yolda bu sorunun kendisini bulmaması için içten içe defalarca dua etmişti. Neticede başını öne eğen Franky;

“Hayır.” Cevabını verdi.

“Tahmin etmiştim. Tam bir işe yaramazsın!”

“Hey, işe yaramaz olan sensin! Sen benim durumumu anlayamazsın.”

“Anlamama gerek yok. Seni gözümde fazla büyütmüşüm anlaşılan. Neyse ki yarın gidiyorum. Burada beklemekten bayağı sıkıldım. Şimdi toz ol!”

Aoki'nin bu tavrı Franky gibi barut fıçısı bir çocuğa yapılacak son şeydi. Franky bu karşısında kim olursa olsun ona hak ettiği karşılığı muhakkak verirdi. İçinde bir damla korku olmayan bu gözü kara çocuk kendisinden beklenildiği gibi açtı ağzını yumdu gözünü.

“Asıl ben seni gözümde fazla büyütmişüm. Duygusuz, kendini beğenmiş işe yaramazın teki olan sensin! Benden bir şeyler yazmamı bekliyorsun. Ama senin için hava hoş. Kolları olmayan sen değil benim. Kollarım yokken nasıl yazabilirim? Önceden yazar olmak isterdim. Ama senden sonra artık istemiyorum. Çünkü yazarlık tahmin ettiğim gibi bir şey değilmiş.” Dedi Franky. Kendisinden geçmişti adeta. Aoki ise hiçbir şey yapmıyordu. Yazmayı bile bırakmıştı.

“Bitirdin mi?”

“Evet!”

“İyi o halde burada artık işin yok.”

“Çok meraklı değilim zaten. Üstünde taşıdığın elbisenin hakkını veremeyen birisinin yanında para verseler de durmam!” Dedi. Aoki Franky'nin son söylediği cümle ile birlikte bir hışımla ayağı kalktı.

“Haddini bil çocuk!”

“Bilmezsem ne yaparsın? Sırtında taşıdığın Quill'i lekeliyorsun!” Aoki gibi bir adama bu cümle asla söylenmemeliydi. Quill, Rüya Okulunun kurulduğu günden beri taşıdığı sembol idi. Tüy kelam sembolü okulda kilerin namusu gibiydi. Canlarından olsalar bile bu sembolü taşıyanlar asla laf ettirmezlerdi. Aoki'de karşısında kim olursa olsun ister bir çocuk ister yaşlı bir kadın kesinlikle sırtında taşıdığı Quill'e laf ettirmezdi. Nitekim Franky'yi tek eli ile kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatarak ciddiyetini bir hayli sert şekilde göstermişti. Franky savrulduğu köşede sinirli birazda korku dolu gözlerle Aoki'ye bakıyordu.

“Ortalıkta yazarım yazarım diye geçiniyorsun. Ama tek bir kelime bile yazamıyorsun. Yazman istendiğinde kollarını bahane ediyorsun. Eğer bir hayalin varsa bunu gerçekleştirmek uğruna her şeyi yapmalısın. Bahaneler senin çıkış kapın değil. Aksine kaçış kapıdır. Evet ufaklık ben seni anlayamam, kolları olmayan birisinin neler hissettiğini anlayamam. Tıpkı senin beni anlayamayacağın gibi.” Dedi Aoki ve siyah gözlüklerini çıkardı. Franky gördüğü manzara karşısında dili tutulmuş, büyük bir dehşete düşmüştü.

“Göz... Gözlerin...” Diye kekeleyebildi sadece. Aoki'nin gözleri yoktu. Göz kapakları birbirine yapışık vaziyetteydi.

“Bir kelebeğin nasıl uçtuğunu bilemem. Ama kaç gün yaşadığını bilirim. Bir denizin yâda bir güneşin rengini bilemem. Ama denizin dalgalarını ve güneşin sıcaklığını hissedebilirim. Kolların yoksa ayakların var. Ayakların yoksa ağzın var. Ağzında yoksa gözlerin var. Gerekirse bunlarla kalem tutarsın. Bahanelere asla bir şey yazdıramazsın ufaklık. İnsanların senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Eğer sen inancın uğruna çabalıyorsan işte o zaman engelleri aşmış büyük bir kişi olabilirsin. İşte o zaman seni küçük gören insanların asıl onların engelli olduğunu kavrayabilirsin.” Dedi ve gözlüklerini geri taktı. Yaşlı Tom nefes nefese yukarı doğru çıktı. İlk başta karışmak istemese de şiddetlenen patırtı gürültüden endişe etmişti.

“Ne oldu? Neler oluyor?”

“Hiçbir şey. Franky veda etmeye gelmiş. Şimdi gidiyordu.” Dedi Aoki. Franky doğrulup koşarak motelden uzaklaştı.

Tom, Franky’nin peşinden gitmek istedi ama Aoki ona engel oldu.

“Sizce iyi olacak mı?” Diye sordu Tom.

“Son kozumu da oynadım. Bu gece kendi içinde büyük bir savaş verecektir. Kazanırsa iyi olacak.”

“Peki ya kaybederse?”

“Kendi eksik yaşamına devam edecek.”

Ertesi sabah tüm kasaba halkı limana akın etmişti. Ne yük gemileri gelmiş nede ticaret gemileri limana demirlemişti. Bu kalabalığın nedeni başka bir gemi içindi. Dünyada ki tüm limanlara demir atmış olmasıyla bilinen Poseidon tüm ihtişamı ile Leaf limanına doğru geliyordu. Bayrağında ki Quill sembolünü gururla dalgalandırıyor. Oldukça büyük olan bu gemi yaklaşık olarak 150 kişiyi taşıma kapasitesine sahipti. Kasaba halkı geminin Leaf limanına geldiğini öğrenir öğrenmez akın etmişti. Küçük bir kız şaşkın gözlerle hem gelen gemiyi izliyor hem de babasının pantolonundan çekiştiriyordu.

“Baba! Baba!”

“Ona neden Poseidon diyorlar?”

“Çünkü denizlerde istediği yere gidebilen tek gemi odur kızım.”

“Neden buraya geliyor?”

“Bunun tek nedeni olabilir. O da bu kasabadan birisi Rüya Okuluna gidecek.”

“Bizde binelim mi babacığım?”

“Haha, bunun için henüz çok küçüksün kızım. O gemiye binen kişilerin hayatlarının tamamen değiştiğini söylerler. Umarım sende bir gün binersin.”

Poseidon limana iyice yaklaştıkça halkın heyecanı daha da artmıştı. Bir bağırma sesi insanların dikkatini başka yöne çekmeyi başarmıştı.

“Bu Joseph Aoki!”

“Joseph Aoki mi?”

“O gitmemiş miydi?”

“Demek gemi onun için geliyor.”

Konuşmaları arasında Joseph Aoki sessiz bir şekilde gemiye doğru yürüyordu. Poseidon limana yaklaşip demir attıktan sonra Aoki hiç beklemeden gemiye bindi.

“Hoş geldiniz Usta Aoki.” Dedi İsaac. İsaac, Aoki’nin yetiştirmekte olduğu hem çırağı hem de asistanıydı. Aoki’ye gelen mektupları, yazışmaları o okur o yönetirdi.

“Biraz bekleyelim İsaac.” Dedi Aoki.

“Tabi efendim.”

Limanda gergin bekleyiş devam ediyordu. Yaşlı Tom, Bay Arthur, Bayan Sophia’da limana gelmişlerdi. Hatta mutfaktan hiç çıkmayan Mia Teyze bile limana kadar gelmiş gözleri Franky’yi arayıp duruyordu. Bayan Sophia, Bay Arthur’a dönerek;

“Franky gelecek mi?”

“Gelecek Sophia.”

“Onsuz yaşamaya nasıl dayanacağım bilmiyorum doğrusu.”

“Her şey onun için Sophia. Koca Poseidon bile tek bir çocuk için geldiyse Aoki’nin bir bildiği vardır elbet.”

Bir saatlik bekleyişin ardından gemiden ne inen nede binen olmuştu. İsaac, Aoki’ye yaklaşarak;

“Efendim sanırım beklediğimiz çocuk gelmeyecek.”

“5 Dakika daha bekleyip demir alın.”

“Pekâlâ.”

5 dakikanın ardından büyük bir gürültü ile geminin çapası harekete geçti. Artık yola çıkma vaktiydi. Gemi limandan yaklaşık 10 metre uzaklaştıktan sonra limanın kuzeyinde yer alan yamaçta bir çocuk görüldü. İsaac koşarak Aoki’ye;

“Efendim çocuk geldi. Yamaçta duruyor. Ne yapalım?”

“Devam edin.”

“Ama...”

“Devam edin dedim!”

“Pekâlâ.”

Limanda ki kalabalığın içinden birisi; “Bakın bu Franky!” Diye bağırdı. Tüm halk Franky’ye bakıyordu. Franky ise ilk defa insanların ona önemli birisiymiş gibi baktığını hissettiğinde tuhaf duygular ile kaplandı. Bu sefer tüm kasabalılar onun olmayan kollarına değil direk yüzüne bakıyordu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş Franky ağzında bir adet tüyden yapılmış kalem tutuyordu. Önce kalemi eğilerek yere bıraktı ve ardından derin bir nefes aldı.

“Poseidon! Beni kabul ediyor musun?” Diye olabildiğince bağırdı. O kadar gür bir sesle bağırmıştı ki ses telleri kapacaktı neredeyse. Gemidekilerin hepsi Aoki’ye baktı. Aoki eli ile kabul edin işaretini verince...

Gemidekiler hep bir ağızdan;

“Ben Poseidon bana ne verirsin?” Diye bağırdılar. Gelen bu cevaba karşılık Franky gözyaşlarını tutamadı ve hıçkırıklarla;

“Ne altınım nede ipek kumaşlarım var sadece hayallerim. Ve birde hayatım pahasına koruyacak olduğum kalemim!”

Gemidekiler tekrardan hep bir ağızdan;

“O halde kabul edildin. Gel ki hayallerini gerçek yapabileyim.”

Franky başarmıştı. Poseidon’dan onay alınca yere bıraktığı nişanını tekrardan ağzına yerleştirdi ve yamaçtan aşağı deliler gibi koşmaya başladı. Gemiye yetişmeliydi. Tüm kasaba bir ilki yaşamış bu efsanevi törene şahit olmuşlardı. Tom, Mia Teyze, Bay Arthur ve Bayan Sophia gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Tüm kasaba çılgınlar gibi Franky’yi destekliyor “Koş Franky daha hızlı!” Diye bağırıyorlardı. Franky ise arkasına bakmadan yamaçtan aşağı çılgınlar gibi hayallerine koşturuyordu. Defalarca kez yere düşmesine rağmen her seferinde tekrardan ayağı kalkıyor tekrardan koşmaya başlıyordu. Bayan Sophia ise Franky’nin kendisine zarar vereceği için onu bir an engellemek istedi ama Bay Arthur ona engel oldu.

“Bırak Sophia bu artık onun hayatı.”

Franky limana ulaşmıştı. Hiç beklemeden denize atladı kendisini o kadar çok zorluyordu ki neredeyse boğulacaktı. Bayan Sophia’nın endişesi git gide artıyordu.

“Arthur!”

“Merak etme Sophia iyi olacak.”

Aoki, İsaac’a;

“İsaac, onu çıkarın ve gemiye alın. Doğruca Rüya Okuluna gidiyoruz.”

“Peki efendim.” Dedi İsaac. Gemiden bir bot indirilip Franky’yi de aldıktan sonra Poseidon’a çıktılar.

Poseidon yelkenlerini indirip hızlıca evine Rüya Okuluna doğru harekete geçti. Evet, bu gemiye binen kişilerin hayatlarının tamamen değiştiğini söylerler. Franky’nin hayatı artık eskisi gibi olmayacaktı.

25 Yıl Sonra...

Pasifik Okyanusun Güney kesiminde bir gemi...

Yaşlı Poseidon koca okyanusta azgın dalgalar ile boğuşuyor rotasından hiç taviz vermeden gelecek nesillerin hazinelerini emanet almak için tüm gücüyle savaşıyordu. Aniden bastıran yağmur beraberinde dehşet verici bir kasırgayı da misafir etmişti. Poseidon yola çıktığında tüm denizler heyecana kapılır sevinçlerini dalgalarının büyüklükleri ile gösterdiği söylenirdi. Poseidon’a bu zamana kadar çok az usta sahiplik yapmıştı. Bu haylaz gemiyi her usta kontrol altında tutamazdı sonuçta. Bir önceki sahibi olan Usta Joseph Aoki, Poseidon’u 15 yıl yönettikten sonra sırasını son cırağı olan Gümüş Kalem Franky’ye bırakmıştı.

Gemi mürettebatlarından, rotadan sorumlu Ressam Lamar Lache zar zor ilerliyor kayıp düşmemek adına Usta Franky’nin kamarasına ulaşabilmek için büyük bir savaş veriyordu. Zaman zaman azgın dalgalar onu bir vuruşta on metre öteye sürüklese de o pes etmeden yoluna devam ediyordu. En

sonunda kamaraya ulaşmış derin bir nefes almıştı. Kapıyı üç defa tıklatıp içeriden bir yanıt beklemeye koyulmuştu.

“Evet?”

“Usta Franky müsait misiniz?”

“İçeri gel Lamar.”

“Efendim fırtına şiddetini giderek arttırıyor. Önümüzde ki iki saat boyunca da böyle devam edeceğini düşünüyoruz. Bu durumda gemiyi rotada tutmak çok zor olacak. Yelkenleri indirme izni istiyorum.”

“Yelkenlerden bir tanesi bile inerse kendinizi denizde bulursunuz.”

“Ama efendim bu şekilde devam edersek gemi alabora olacak!”

“Lamar! Bu gemi hayatı boyunca hiç alabora oldu mu?”

“Sanırım olmadı efendim.”

“O halde yine olmayacaktır. Rotada milim sapma istemiyorum. Aynı şekilde yelkenleri indirmeyi göze alamam. Hızımızda en ufak bir düşüş olmamalı.”

“Efendim gemi mürettebatının hayatını tehlikeye sokuyorsunuz. Bu yükün altına girmemi istemeyin benden.”

Franky oturduğu masasından ayağı kalkıp;

“O halde her şeyi bana bırak.” Dedi ve kamaradan çıkıp güverteye doğru gitti. Gümüş renkte dikilmiş pardösüsü ile adeta tüm denizlere meydan okuyordu. Pardösüsünün sırtında taşıdığı Quill sembolü tuhaf biçimde tüm mürettebata daha parlak görünüyor onlara cesaret veriyordu. Ona boşuna Gümüş Kalem Franky demiyorlardı. O, sanatçılar dünyasında efsanevi 3 ustadan sonra en saygı duyulan kişilerden, 3 çıraktan birisiydi. Geleceğin efsanevi üç ustası olmaya en yakın adaylar arasında gösteriliyordu.

Tüm mürettebat Franky den gelecek olan emirleri bekliyordu. Franky arkasına dönüp;

“Park, dümene geç!”

“Emredersiniz Efendim!”

“Pablo, Raff halatları gerin!”

“Emredersiniz Efendim!”

“Rafeal, Omar top kapaklarını kapatın tüm ağırlıkları denize atın! Gemiyi olabildiğince hafifletin!”

“Emredersiniz Efendim!”

Havada uçuşan emirler anında karşılık buluyor, mürettebat kendilerine verilen görevleri yerine getirebilmek için büyük gayret gösteriyordu. Fırtına şiddetini iyiden iyiye arttırmış koca Poseidon’a meydan okuyordu. Franky ise bir an önce gitmesi gereken yere ulaşabilmek için elinden geleni

ardına koymuyordu.

Lamar Lache, Usta Franky'nin neden bu kadar çok aceleci davrandığını masanın üstünde duran mektup sayesinde öğrenince onun hissettiği duyguları şimdi daha iyi anlıyordu.

“Biricik oğlum Franky’ye...”

Franky, Mia teyzen başta olmak üzere tüm kasabalıların sana çok selamı var. Sen gittikten sonra buraların tadı tuzu kalmadı. Artık kelebekler bile eski güzellikte uçmuyorlar. Sanki kasabaya bir sis çöktü de tüm güzellikleri görünmez kıldı.

Gördüğün eğitim yüzünden bizi görmeye gelemediğini anlıyorum. Zaten tek tesellimiz, kendimizi tek avutabildiğimiz şeyde bu. Annen ve babanın ani ölümünden sonra mektup yazmayı bıraktığından beri aklımız sende.

Demek sonunda tam anlamıyla bir çırak oldun? Sana Gümüş Kalem Franky diyorlarmış. Haha, ne güzelde bir isim bulmuşlar. Hayalci Franky gitmiş onun yerine bir çırak gelmiş demek. Senden sonra kasaba her gün dolup taşıyor. Bir sürü yabancı kişi gelip senin yaşadığın yeri görmek için birbirleri ile yarışıyorlar. Ünün birçok yere yayılmış durumda. Seninle gerçekten gurur duyuyoruz.

Artık gözlerim çok iyi görmüyor oğlum. Ellerimde pek dayanıklı değil. Doğrusunu söylemek gerekirse pek vaktim yok. Doktorlar bir ay gibi bir süre biçtiler ömrüme. Ne zaman yolcu olacağım belli olmaz. Bu yüzden son bir kez de olsa seni görmek istiyorum Franky. Dünya gözüyle seni o pardösünün içinde görmeden gidersem gözüm açık kalacak.

Birde sana bir vasiyet bırakıyorum oğlum. Kasabamızda senin ile aynı laneti paylaşan bir çocuk var. Senden sonra bir oğlumda o oldu benim. Ama o senin kadar şanslı değil ne yazık ki. Ona destek olacak, koruyup kollayacak kimsecikleri yok. Benim ise günlerim sayılı. Bu çocuğun hayallerinin yok olmaması için ne gerekiyorsa yapmalısın Franky. Sana hakkımı ancak bu şekilde helal ederim.

Seni çok seven Tom amcan.”

Lamar koşarak Franky'nin yanına geldi.

“Efendim iyi olacak mıyız?”

“Endişelenme. Bu gemiye neden Poseidon dediklerini birazdan anlayacaksın.” Dedi ve Lamar’a dönüp hafif bir şekilde gülümsedi.

“Balinalar!” Diye bağırdı Pablo.

Lamar; “Neredeler?”

“Hemen yanımızda dümenin sağ tarafında bir tane gördüm!”

Raff; “Solumuzda da bir tane var!” Dedi. Lamar hemen geminin soluna doğru koşuşturdu. İki tane büyük beyaz balina geminin sağını ve solunu almış ona sanki korumalık yapıyorlardı. Lamar Franky’ye dönüp bir şeyler demek istedi ama ne diyeceğini de kendisi bilemiyordu. Tüm mürettebat endişe içinde Franky’ye baktı.

“Endişelenmeyin. Onlar bizi dalgalardan koruyacak. Park, rotada milim sapma istemiyorum.

Yelkenleri kesinlikle indirmeyin. Yükümüzü olabildiğince hafifletin. Artık fırtınadan korkmamıza gerek yok.” Dedi ve gözlerini ileriye dikip bir şeyler mırıldandı Franky.

“Dayan yaşlı adam. Dayan! Geliyorum. Herkesin küçük gördüğü o çocuk geliyor. Ne olur biraz daha dayan!”

Ad: Şahin D. Ersöz

